

MADAMA BUTTERFLY

Text för textmaskin Ankie Lagerborg

- Och taket ... och väggarna ...
- Kommer och går.

Från samma plats
kan man förnya vyerna.

- Var är bröllopsnästet?
- Här, eller där. Beroende på ...

Det har också dubbla väggar.

- Här!
- Utomhus?

Ena sidan glider .

- Jag förstår! Och den andra?
- Åker!

- Vilket lustigt litet hus.
- Stadigt som ett torn, från grund till tak.

Ett hopfällbart hus!

Detta är er fästmö
tillgivna tjänarinna.

Kocken ... betjänten ...
De är förvirrade av den stora äran.

- Namnen?
- Miss lätta molnet.

Morgonsolens första stråle.
En fläkt av väldoft.

Ler ers nåd?
Leendet är både frukt och blomma.

Den vise Okunama har sagt:
leendet löser upp sorgernas nät.

Det befriar pärlan från dess skal
och öppnar paradporten för människan.

Gudarnas parfym, livets källa.

Så sade den vise Okunama:
ett leende lättar upp alla plågor.

Pladdra kan hon,
precis som kvinnorna där hemma!

- Vad tittar du efter?
- Ser om bruden har kommit.

- Är allt färdigt?
- Allt!

En pärla bland äktenskapsmäklare!

Hit kommer: Notarien, släkten,
er konsul och den trolovade.

Här signerar ni akten
som beseglar äktenskapspakten.

Är släkten stor?

Svärmor, mormor, onkel bonzen,
som inte behagar närvara,

och alla kusiner. Inklusivt släkt
och vänner - ett par dussin.

Vad beträffar släktens fortbestånd.
Det tar ni väl hand om ...

- ... ert nåd och den vackra Butterfly.
- En pärla bland äktenskapsmäklare!

Man svettas och klättrar,
flämtar och snubblar!

- Konsuln kommer.
- Ah! De där stenarna har sugit musten ur mig!

Välkommen!

Fort Goro,
lite förfriskningar!

- Högt!
- Men vackert!

Nagasaki, havet, hamnen ...

Och ett litet hus som lyder ett trollspö.

- Ert?
- Jag har betalat för år,

med rätt att säga upp kontraktet
varje månad.

Här är de lika flexibla,
hus och kontrakt

och en skicklig karl
vet att utnyttja dem.

överallt i världen vandrar Yankeen
i nöjen, i affärer,
med förakt för riskerna.

Han kastar ankar på måfå ...

Milkpunch eller whisky?

... tills en stormby kastar omkull
skepp, förtöjningar, master.

Han nöjer sig inte förrän han äger
en blomma på varje strand ...

- Ett lättsamt evangelium!
- En flicka i varje hamn.

Ett lättsamt evangelium, som gör livet
lättsamt men får hjärtat att vissna.

Trots motgångar griper han an sitt öde.

Hans begåvning gäller överallt!

Därför gifter jag mig på japanskt vis,
på år.

Med rätt att skilja mig
varje månad.

America for ever!

Är hon vacker din fästmö?

Som en krans av nyplockade blommor,
en stjärna med gyllene strålar.
Och så kostar hon ingenting!
Bara hundra yen!

Om ers nåd befaller
kan jag visa sortimentet.

Gå! Hämta hit henne, Goro!

Har du gripits av vansinne?
Är du helt besatt?

Jag vet inte.
Det beror på vad du menar med besatt.

Kärlek eller nyck,
det är svårt att säga.

Hon har förhäxat mig
med sitt oskuldsfulla sätt.

Lätt och skör som glas,

hennes figur, hennes hållning
liknar en japansk målning.

Men när hon frigör sig
från lacket,

fladdrar som en fjäril
och landar med sådan stilla grace.

Då grips jag av en vild lust
att jaga henne,

om det så skulle krossa
hennes vingar!

I förrgår kom hon till konsulatet.
Jag såg henne inte men hörde henne tala.

Mystiken i hennes röst
träffade min själ.

Så talar äkta kärlek.

Det vore en stor synd
att slita bort hennes vingar

och krossa ett troskyldigt hjärta.

Kära konsul, lugna er!
I er ålder är man så blödig.

Det skadar väl inte om jag vill
att hennes vingar

riktas mot kärlekens ljuva höjder!

- Whisky?
- En till.

Skål för er familj därhemma!

Och för min riktiga bröllopsdag
med en äkta amerikans fru.

De är här! Man hör kvinnosvärmens surr
som vinden i trädkronorna.

Så mycket himmel!
Så mycket hav!

- Ett steg till! - Vad du sölar!
- Vänta!

Titta! Så mycket blommor!

Havet och jorden andas vårluft!

Jag är den lyckligaste flickan
i hela Japan, ja, i hela världen.

Väninnor, det är kärleken
som har kallat mig hit.

Jag har kommit till kärlekens portar
där livets och dödens goda samlas.

Gläds, ljuva väninna,
men innan du kliver över tröskeln

vänd dig om och se de ting
som är dig kära!

- Vi är framme. F. B. Pinkerton. Ner!
- Ner.

- Stor lycka.

- Ödmjuka hälsningar.

Lite besvärligt att ta sig upp?

För en väluppfostrad fästmö
är otåligheten mer smärtsam.

Vilken utsökt komplimang.

- Jag kan ännu vackrare.
- Som juveler!

- Om ni vill kan jag genast.
- Tackar, men ... nej.

Miss Butterfly - vackert namn.
Det passar er underbart.

Är ni från Nagasaki?

Ja, min herre.
Min familj var förr ganska rik.

- Inte sant?
- Det är sant.

Ingen erkänner en fattig uppväxt,
alla luffare låtsas vara adliga.

Jag har känt rikedom, men orkanen
välter även den stadigaste eken.

Vi blev geishor för att försörja oss.
Sant!

- Sant.
- Jag varken döljer det eller skäms för det.

Ni skrattar. Varför det?
Det är världens gång.

Hennes barnsliga sätt gör mig het.

- Har ni systrar?
- Nej, min herre. Bara mamma.

- En ädel dam.
- Men utan att döma henne, också mycket fattig.

- Och er far?
- Död.
- Hur gammal är ni?
- Gissa!

- Tio?
- Mera!

- Tjugo?
- Mindre. Precis exakt femton.

Jag är redan gammal!

- Femton år!
- Femton år!
- Leksaksåldern!
- Giftasåldern!

Kejsrerliga kommissarien,
notarien, släkten.

Få det gjort nu!

Vilket skämt,
denna släktparad!

Inhyrda för en månad.

- Var är han?
- Där!

Han var inte vacker.

- Han är en drömprins!
- Stenrik!
- Goro bjöd mig honom men jag tackade nej.
- Typiskt dig!
- Hon tror hon är bättre än vi!
- Hon är bedagad, han kommer att skiljas.

För Guds skull, lite tystare!

- Finns det vin?
- Titta!
- En röd vätska och något färgat.
- Fy!

För Guds skull, håll käften!
Lycklige vän, som ödet skänkt
denna nyöppnade blomma!

Jag har aldrig i mitt liv
sett en vackrare flicka.

Ni tar lätt på det hela.

Men akta er!
Hon tror på alltihop.

Mamma, kom hit.
Lyssna på mig, kom nu!

Ett, två, tre - alla ner!

Kom min älskade!
Tycker ni om huset?

Herr F. B. Pinkerton.

Förlåt mig.

Jag skulle vilja ...
några kvinnliga ägodelar ...

- Var är de?
- Här ... misstycker ni?

Varför i hela världen skulle jag det,
min vackra Butterfly?

Näsdukar, pipan.

Ett skärp. En liten brosch.
En spegel. En solfjäder.

- Den där burken?
- En sminkburk.

- Oj då!
- Ni misstycker?

Bort!

- Och den där?
- Den är helig och den är min.

Och man får inte se den?

Här är för mycket folk.
Förlåt mig.

Det är en present från Mikadon
till hennes far med påbud.

- Och fadern?
- Lydde.

- Ottokeerna.
- De här dockorna? Vad vill det säga?

Det är förfädernas andar.

Ah! Min vördnad.

I går gick jag i hemlighet
till missionen.

Med mitt nya liv
kan jag anamma en ny religion.

Varken onkel bonzen
eller min släkt vet om det.

Jag följer mitt öde
och fylld av ödmjukhet

knäböjer jag inför herr Pinkertons Gud.
Det är mitt öde.

I samma kapell skall jag be med er,
till samma Gud.

Och för att behaga er
kan jag kanske glömma mitt folk.

Bort!

Alla tysta!

Tillstånd medges åt nämnde
Benjamin Franklin Pinkerton

löjtnant på slagskeppet Lincoln,
som tillhör Förenta Staternas flotta

och fröken Butterfly från

kvarteret Omara, Nagasaki

att förena sig i äktenskap,
den förste av fri vilja

och hon med tillstånd av släkten,
som här bevittnar akten.

Brudgummen.
Sedan Bruden.

Och allt är färdigt.

- Madama Butterfly!
- Madama B. F. Pinkerton!

- Tusen lyckönskningar!
- Tusen tack.

- Går herr konsuln ner?
- Jag följer med er.

- Vi ses i morgon.
- Utmärkt.

- Hoppas det blir många ungar.
- Jag ska försöka.

Var försiktig!

Och nu är man en del av familjen.

Nu gäller det att avsluta,
snabbt men artigt.

Hip hip ...

- O gudar! O gudar!
- Vi skålar för de nya äktenskapsbanden.

Cio - Cio - San!

- Hädelse!
- Det är onkel bonzen!

Vilken glädjedödare! Bevare oss
för sådana tröttsamma personer.

- Vad gjorde du på missionen?
- Svara, Cio - Cio - San!

- Vad skriker galningen om?
- Svara, vad har du gjort?

Jag säger er,
hon har förnekat vår urgamla tro.

Din fördömda själ
hotas av hemska kval!

Hallå, det räcker nu!

Kom nu alla. Vi går!
Du har förnekat oss

och vi förskjuter dig!

Försvinn ögonblickligen!
Inget oväsen eller bonzeri i mitt hus!

Lilla barn, gråt inte
för några kväkande grodor.

De skriker fortfarande!

Hela din stam,
och alla bonzer i Japan

är inte värda en tår
från dina vackra ögon.

Jag gråter inte mer.
Det är som om smärtan försvinner

när era ord klingar
så ljuvt i mitt hjärta.

Vad gör du?
Handen?

Jag har hört att där borta
är det ett tecken på högsta vördnad.

- Vem brölar där uppe?
- Det är Suzuki som ber aftonbön.

- Natten faller.
- Och skuggan och stillheten.

- Och du är här ensam.

- Ensam och förskjuten.

Och lycklig!

Hallå där! Stäng!

Ja, vi är helt ensamma
och världen är därute.

Och den rasande bonzen.

Zuzuki, mina kläder.

God natt.

Jag längtar att slippa obin.
Bruden skall kläs i bländande vitt.

- Tänk att den där leksaken är min fru!
- Han ler mot mig. Om jag kunde dölja mig.

- Hennes grace gör mig het av åtrå.
- Och än hör jag rösterna förbanna...

...Butterfly...förskjuten...
och lycklig!

Mitt barn, med ögon fulla av magi.
Nu är du helt min.

Du är klädd som en lilja.
Jag älskar ditt mörka hår mot det vita.

Jag liknar mångudinnan, den lilla

som på natten kommer ner
från himmelens bro...

- Och förhäxar alla hjärtan.
- ...och vecklar in de i en vit mantel.

Och bär bort dem
till de högre sfärerna.

Men än har du inte sagt
att du älskar mig.

Vet gudinnan inte orden
som stillar en brinnande åtrå?

Hon vet dem,
men vill kanske inte säga dem

för att hon är rädd
att de bringar döden!

En fåfång rädsla,
kärleken dödar inte...

utan ger liv
och ler i himmelsk lycka...

som den gör nu,
i dina mandelformade ögon.

I detta ögonblick,
är ni firmamentets öga för mig.

Och jag tyckte om er
från första ögonblicket.

Ni är lång och stark,
ni skrattar så öppet

och säger saker
som jag aldrig hört förut.

Nu är jag tillfreds.

Älska mig,
älska mig lite

som ett barn,
som det passar mig.

Vi är ett folk vana vid små,
ödmjuka, tysta ting

en smeksam ömhet, som också är djup
som himmelen, som havets vågor.

Ge mig dina kära händer
och låt mig kyssa dem!

Min Butterfly!
Ett bra namn på en bräcklig fjäril.

Det sägs att bortom havet,
när man fångar en fjäril

genomborras den av en nål
och fästs på en tavla.

Lite sant är det.
Och vet du varför?

För att den inte skall fly igen.
Jag har fångat dig.

Jag håller fast dig, darrande.
Du är min.

- Ja, för livet!
- Kom, kom!

Bort med all rädsla
som plågar din själ.

Det är en stjärnklar natt!
Titta, allting sover.

Ah! Ljuva natt! Så många stjärnor!
Jag har aldrig sett dem så vackra!

Det darrar, det glittrar.
Varje gnista blixtrar som en pupill.

Oh, så många ögon
som stirrar från alla håll!

På himmelen, borta vid stranden,
borta på havet.

Full av kärlekens extas ler himlen.

Och Izaghi och Izanami,
Sarundasico och Kami.

Oh! Mitt huvud!

Och du Ten-Sjoo-daj,

gör så att Butterfly aldrig mer gråter.

Lata och feta är de japanska gudarna.

Den amerikanska guden,
det är jag övertygad om,

svarar mycket snabbare på böner.

Men jag är rädd
att han inte vet var vi håller hus.

Suzuki, är fattigdomen nära?

Det här är sista slanten.

Det här? Oh! Vi har slösat!

Om han inte kommer tillbaka fort
är vi illa ute.

Men han kommer tillbaka!

Varför ordnar han annars
så att konsuln betalar hyran?

Men svara då!

Varför var han så noga med att
utrusta huset med lås

om han inte ville komma tillbaka?

Jag vet inte.

Du vet inte?
Det skall jag tala om för dig.

För att hålla ute
myggor, släktingar och sorger.

Och hålla inne,
med svartsjuk omsorg.

Sin hustru, som är jag!
Butterfly.

Aldrig har man hört talas om
en utländsk make som återvänt till boet.

Ah! Tyst,
annars dödar jag dig!

Den sista morgonen, när jag frågade:
kommer min herre tillbaka?

Svarade han med tungt hjärta
för att lindra min sorg:

O Butterfly, min söta lilla hustru,
jag återvänder med rosorna

vid den underbara årstiden
då rödhaken bygger sitt bo.

- Han kommer tillbaka.
- Vi får hoppas det.

- Säg efter mig: Han kommer tillbaka.
- Han kommer tillbaka.

Du gråter? Varför?
Ah, du saknar tro!

Lyssna...

En vacker dag kommer vi att se
en tråd av rök på havets yttersta kant.

Sedan kommer det vita skeppet i hamn
och dundrar sin salut.

Ser du? Han har kommit!

Jag går inte ner för att möta.
Inte jag.

Jag ställer mig på kullens höjd och väntar

och den långa väntan tynger mig inte.

Och ur stadens folkmängd
kommer en man, en liten punkt

och börjar klättra uppåt.

Vem kan det vara? Och när han är framme,
vad kommer han att säga?

Han kommer att ropa
Butterfly från fjärran.

Utan att svara kommer jag
att gömma mig, dels för att retas

och dels för att inte
dö vid första mötet.

Och lite orolig,
kommer han att ropa:
Min söta lilla hustru, verbenadoften
Namnen han gav mig när han kom hit.

Allt det här kommer att ske.
Jag lovar dig.

Behåll du din fruktan:
jag, med bergfast tro

jag väntar på honom.

Där är hon, gå in.

Jag ber om ursäkt.

- Madama Butterfly...
- Madama Pinkerton, om jag får be.

- Min herre konsuln!
- Ni kommer ihåg mig?

- Välkommen till ett amerikanskt hem.
- Tackar.

- Och förfäderna mår bra?
- Jag hoppas det.

Rökverk?

- Jag har här.
- Min herre, jag ser den blå himlen.

- Jag har...
- Föredrar ni kanske amerikanska cigaretter?

- Jag har att visa...
- Till er.

B.F. Pinkerton
har skrivit till mig.

- Verkligen! Och han är vid god hälsa?
- Utmärkt!

Jag är den lyckligaste kvinnan
i hela Japan.

- Får jag ställa en fråga?

- Visst.

När bygger rödhakarna i Amerika sitt bo?

- Hursa?

- Jo...före eller efter de japanska?

Men varför?

Min make har lovat att återkomma
vid den välsignade årstiden

då rödhaken bygger sitt bo.

Här har det redan skett tre gånger.

Men där borta häckar de
kanske mera sällan.

Vem skrattar? Oh, det är nakadon.
En ond man.

- Jag njuter...

- Tyst. Han vågade...

Nej, svara först på min fråga.

Jag är ledsen, men jag vet inte.
Jag har inte studerat ornitologi.

- Ni vet alltså inte.

- Nej. Vi pratade om...

Ah, ja. Knappt hade B.F. Pinkerton seglat
förrän Goro började trakassera mig

med skvaller och presenter
från diverse friare.

Nu vill han att jag gifter mig
med en förmögen dåre.

Den rike Yamadori. Hon är utblottad
och förskjuten av hela släkten.

Här är han. Giv akt!

Yamadori!

Har ni ännu inte tröttnat

på kärlekens kval?

Tänker ni fortfarande skära av ådrorna
om jag vägrar er min kyss?

Bland det plågsammaste som finns
är att sucka fögäves.

Ni har tagit så många fruar
att ni borde ha vant er.

Jag äktade varenda en
men har skilt mig och gjort mig fri.

- Mycket hedrad.
- Er kan jag svära evig trohet.

Jag misslyckas, är jag rädd
med att framföra meddelandet.

Villor, tjänstefolk, guld
och ett furstligt palats i Omura.

- Jag har redan bundit mig.
- Hon tror sig fortfarande vara gift.

Jag tror inte, jag är...

- Men lagen...
- Känner jag inte till.

Att överge sin fru
är likvärdigt med att skiljas.

Den japanska lagen
är inte alls som i mitt land.

- Vilket?
- Förenta Staterna.
- Stackars henne.

Att bara öppna dörren och kasta ut
hustrun räknas här som skilsmässa.

Men i Amerika,
går det inte alls.

- Inte sant?
- Jo, det är sant. Men...

Där borta säger en bra domare,
allvarlig och rakryggad till maken:

Vill ni gå er väg? Får vi höra varför?

Jag är trött på att vara gift.

Och domaren:

Ah, din lymmel, i fängelse fort!

Suzuki, te.

Ni hörde. En sådan total blindhet
gör mig väldigt sorgsen.

Man har redan signalerat
Pinkertons skepp.

- När hon får återse honom...
- Han vill inte visa sig.

Jag har kommit enkom
för att ta bort hennes illusioner.

Om ers nåd tillåter...
vilka tröttsamma människor!

Adjö. Jag lämnar er
med hjärtat fullt av sorg.

- Men hoppas ännu.
- Patron.

- Ah, om ni bara ville.
- Problemet är att jag inte vill!

Nu till oss. Sätt er här.
Vill ni läsa det här brevet med mig?

Ge mig det.
Munnen...hjärtat.

Ni är den godaste mannen
i hela världen.

Min vän, leta upp denna
vackra blomma till flicka...

- Säger han verkligen så?

- Ja, det gör han.

- Men om ni i varje ögonblick tänker...

- Jag ska vara tyst.

Sedan den lyckliga tiden
har tre år förflutit.

Han har också räknat!

Och kanske Butterfly
inte minns mig längre?

Ej minns?
Suzuki, berätta!

Tålmod!

Om hon älskar mig ännu,
om hon väntar på mig...

Oh, de ljuva orden!
Du välsignade!

Så ber jag er att försiktigt
förbereda henne på ...

Han kommer!
När? Fort, fort!

Så bra då!

Nu måste jag få det gjort.
Förbannade Pinkerton!

Nåväl, vad skulle ni göra
om han aldrig kom tillbaka?

Två saker kunde jag göra:

återgå till att roa folk
med min sång,

eller bättre...dö!

Det smärtar mig mycket
att krossa era illusioner.

Acceptera frieriet

från den rike Yamadori.

Ni, min herre,
säger ni mig detta? Ni?

Gode Gud, vad ska jag göra?

Hit Suzuki, fort, fort,
hans nåd ska gå.

- Ni jagar bort mig?
- Jag ber er, det lönar sig inte att envisas.

Jag har varit brutal,
det förnekar jag inte.

Oh, ni har gjort mig så illa,
så fruktansvärt illa.

Inget...inget...

Jag trodde jag skulle dö...men det
passerar som ett moln över havet.

Ah! Har han glömt mig?

Och detta?

Skulle han till och med
glömma det här?

Är det hans?

Vem har någonsin sett
ett japanskt barn med blå ögon?

Och munnen?
Och lockarna av renaste guld?

- Det är uppenbart. Och Pinkerton vet?
- Nej.

Barnet föddes när han var
tillbaka i sitt stora hemland.

Skriv att här väntar
en son utan like!

Då vet jag
att han skyndar över jord och hav!

Vet du vad den här herren här
hade hjärta att tro?

Att din mor skulle bli tvungen
att ta dig i famnen

och i regn och väder gå till staden
för att skaffa dig mat och kläder.

Och mot de medlidsamma människorna
sträcka sin darrande hand

och ropa: Hör min sorgsna sång,
förbarma er över en olycklig mor.

Och Butterfly - hemska öde -
kommer att dansa för dig!

Och som hon gjorde förr
kommer geishan att sjunga!

Och den glada sången
kommer att sluta i gråt!

Ah, nej! Aldrig!
Detta yrke som leder till vanheder!

Död! Död!
Aldrig mer dansa!

Hellre slutar jag mitt liv!

Jag går tillbaka.
Förlåter ni mig?

- Du ge honom handen.
- Så vackert hår. Kära du, vad heter du?

Svara: Idag är mitt namn Sorg,
men skriv till pappa

att den dag han återvänder
kommer jag att heta:

Glädje!

Din pappa kommer att få veta,
det lovar jag.

Förbannade padda!

- Vad har hänt?
- Den vampyren surrar runt

och sprider ut att ingen vet
vem som är far till barnet.

Jag sa bara att i Amerika,
när en son föds under en förbannelse.

Blir han utstött för alltid.

Ah, du ljuger!

- Säg det igen och jag dödar dig.
- Nej!

Gå din väg!

Du ska få se min lille älskling,
min smärta och min tröst.

Ah, du ska se att din hämnare

tar med oss långt,
långt bort, till sitt land.

Kanonen i hamnen!

- Ett krigsskepp.
- Vitt...stjärnbaneret.

Nu styr det för att kasta ankar.

Stöd min hand så jag ser namnet.
Namnet!

Där! ABRAHAM LINCOLN !

Alla har ljugit! Bara jag visste det!
Jag som älskar honom!

Ser du hur dåraktiga dina tvivel är!
Han är här!

Precis vid ögonblicket då alla sa:
Gråt och förtvivla.

Min kärlek triumferar!
Min tro segrar helt!

Han kommer och han älskar mig!

Skaka körsbärsgrenen
och dränk mig i blommor.

Jag vill dyka ner
i det väldoftande regnet.

- Och svalka min brinnande panna.
- Lugna er, dessa tårar...

Jag skrattar!
Hur länge måste vi vänta?

- Vad tror du? En timme?
- Längre.

Kanske två timmar.

Allt måste vara fyllt av blommor
som natten är fylld av stjärnor.

Gå efter blommor!

- Alla?
- Alla?

Persika, viol, jasmin,
allt som blommar.

Trädgården blir öde som på vintern.

Jag vill att hela våren
ska dofta härinne.

- Till er.
- Plocka fler.

Ofta kom ni hit för att
gråtande spana i öde fjärran.

Den efterlängtrade har kommit,
jag kräver inget mer av havet.

Jag gav jorden mina tårar,
den ger mig sina blommor.

Trädgården är kal.

- Kom och hjälp mig.
- Rosor vid tröskeln.

Jag vill att hela våren doftar här.

Vi sår april runt omkring oss.

Kom nu och smycka mig!

Nej! Hämta först barnet.

Jag har förändrats!

Läpparna har gett ifrån sig
så många suckar

och ögonen har spanat
så länge i fjärran.

Sätt lite rouge i mitt ansikte
och även i ditt, min lille

så att kinderna inte bleknar
av den långa vakan.

Sitt still,
jag måste ordna ditt hår.

Vad ska de säga? Och onkel bonzen!
Alla är så nöjda med mitt öde.

Och Yamadori med sina suckar!

Förlöjligade, narrade och utskämda,
de otacksamma.

- Det är färdigt.
- Hämta obin som jag bar som brud.

Jag vill att han ser mig klädd
som på den första dagen.

Och en röd vallmo i håret.
Så där.

Nu ska vi göra tre små hål i shosin,

och vara tysta som små möss och väna.

Solen är redan uppe!

Cio-Cio-San...

Han kommer.

Du ska se att han kommer.

Gå och vila, ni är utmattad.

När han kommer kallar jag på er.

Sov min älskling, sov på mitt hjärta.

Du är med Gud, jag med min smärta.

För dig, stjärnornas gyllene strålar:
sov mitt barn!

Stackars Butterfly.

Vem kan det vara?

- Tyst, tyst.

- Tyst, tyst.

Väck henne inte.

Hon var så trött! Hon har väntat
hela natten tillsammans med barnet.

- Hur visste hon?

- Under tre år har inte ett skepp

kommit till hamnen utan
att hon spanat efter färgen och flaggan.

Vad var det jag sa?

- Jag kallar på henne.

- Nej, inte än.

Ni ser, i går kväll
ville hon smycka rummet med blommor.

- Vad var det jag sa?

- Fruktansvärt!

Vem är därute i trädgården?

En kvinna!

- Tyst!
- Vem är det?
- Bättre att bara säga...
- Vem är det?

- Hon kom med mig
- Vem är det?

- Det är hans fru.
- Heliga andar!

För henne har solen slocknat.

Vi valde den här tidiga timmen

för att hitta dig ensam här, Suzuki,
och inför den stora prövningen

finna hjälp och stöd.

Till vilken nytta?

Jag vet att för henne
finns ingen tröst.

Men vi måste enas om
att säkra barnets framtid.

Oh! Denna bittra blomsterdoft
går som ett gift till mitt hjärta.

Och ni vill att jag ska begära av en mor...

Dödens kyla känns i rummet.
Mitt porträtt...

- Kom Suzuki, kom!
- Jag kan inte vara kvar.

- Sharpless, jag väntar på vägen.
- Har jag inte sagt er detta?

Hjälp henne!
Jag pinas av mitt samvete.

Jag sa det till er. Minns ni?
När ni gav henne handen sa jag:

Akta er! Hon tror på det här!
Och profetian uppfylldes.

Döv för råd, döv för tvivel, föraktad,
under envis väntan samlade hon mod.

Ja, i detta ögonblick
inser jag mitt misstag

och känner att den här plågan
aldrig kommer att ge mig ro!

Gå. Den hemska sanningen
kommer hon att få höra ensam.

Farväl, glädjens och kärlekens
blommande tillflykt.

Bilden av hennes milda ansikte
kommer alltid att plåga mitt samvete.

- Hennes trogna hjärta anar kanske redan.
- Jag klarar inte av förödelsen här.

Jag flyr.
Jag är inte ens värd förakt!

Berättar ni för henne?

Jag lovar.

Och ni råder henne att lita på mig?

- Jag tar hand om honom som en son.
- Jag tror er.

Men då måste jag få vara ensam
med henne, i den svåra stunden - ensam.

Hon kommer att gråta så bittert!

Suzuki! Var är du?
Suzuki!

Här! Jag bad!
Ställde i ordning.

Nej, kom inte in!
Nej, nej!

Han är här! Var är han gömd?
Där är konsuln. Var? Var?

Han är inte här!
Den där kvinnan.
Vad vill hon mig?

Ingen säger något.

Varför gråter du?

Nej, säg ingenting.

Jag kanske faller ner död
på ögonblicket.

Du Suzuki, som är så god,
gråt inte!

Du som älskar mig så,
säg ja eller nej, stilla...lever han?

Men han kommer inte tillbaka.
Det har de sagt.

Häxa!
Jag vill att du svarar.

- Aldrig mer.
- Men han kom igår?

Ah! Den där kvinnan
gör mig så rädd!

Jag är den oskyldiga orsaken
till er stora olycka. Förlåt mig.

Ah! Det är hans hustru!

Allt är dött för mig.
Allt är slut.

De vill ta allting ifrån mig!

- Min son!
- Gör offret för hans skull.

Oh, eländiga moder!

Att överge...min son!

- Må det ske. Jag måste lyda honom.
- Kan ni förlåta mig, Butterfly?

Under himlens stora bro
finns ingen lyckligare kvinna än ni.

Var alltid lycklig,
var inte ledsen för min skull.

Stackars liten.
Och ni ger honom pojken?

Jag kan ge honom pojken
om han kommer och hämtar honom.

Kom upp för kullen
om en halvtimme.

Hennes lilla hjärta fladdrar
som en fångad insekt.

För mycket ljus ute.
För mycket vår. Stäng!

- Var är barnet?
- Han leker. Ska jag kalla på honom?

Låt honom leka.
Gå och håll honom sällskap.

- Jag stannar hos er.
- Gå, gå, jag befäller dig!

Den dör med heder
som ej kan tjäna livet med heder.

Du? Du? Du?

Lilla Gud, min kärlek,
liljebloomster, rosenknopp.

Du får aldrig veta att för dig,
för dina oskyldiga ögon, dör Butterfly

så att du kan fara bortom havet,

utan att plågas när du blir äldre
av att din mor övergett dig.

O, du som har kommit ner

från höga paradisets tron.

Se din mors ansikte
och behåll ett litet minne av det.

Titta noga! Min kärlek, farväl!
Farväl, min lille älskling!

Gå. Lek nu. Lek.